

א) וְלָקַח לָהּ פַּה יָדָיו
 סא: קוט. גיטין ב: ע"ז לר:
 מ: בכורות יט: מב: מה לא:
 מתא. א) וְלָקַח קָלֶב. עירובין
 ב: כמות קיל: קדושין
 פ: ערכין ה: א) עירובין
 ט: ע"ז סד: ד) נבכ"א:
 משומד. א) וְכִכְרֵת בַּיָּם.
 וס נטמן. א) וְלֵיל הַיּוֹם:
 ח) וְלֵיל דַּמְתִּיאָן. א) וְיִקְרָא
 ח) תּוֹסַפְתָּא פִּיאָ דְדַמְתִּיא
 ה"מ. ט) עֵינֵין תּוֹס' כְּכּוּרֵת
 ג. ד"ה מַעְשָׂרוֹת. א) וְצִיָּה
 ג: ד) דמאי פ"ג מ"ו
 גיטין פא: כל הַסּוּנֵיף,
 א) וְצִיָּה כְּדַקְדָּקָן. ט) דַּמְתִּיא
 פ"ג מ"ו. א) וְיִקְרָא
 ו. א) נבכ"א: משומד,
 ע) וְדַבְרֵיהֶן הֵן. פ) נבכ"א:
 נטפד. א) נבכ"א: משומד,
 ק) וְדָף הֵן. ד) נבכ"א:
 כריתין. ש) ע"ד ק"ה.
 א) וְעַיִן מוֹס' וּמוֹס' פַּה:
 ד"ה שֶׁפֶלְפֵּלֵין וּמוֹס' נְדָה ג.
 ד"ה כל.

מובח רש"י

וליתן רשות. שאינו יכול
 לתן רשותו לשראל אלא
 אכן שכן ממנו מוצא
 שבת (ע"ז טו): משומר
 שבתו בשוק. בפרהסי
 ואע"פ שהיא מותרת לעזור
 שבת בנעשה (שם ועירובין
 טו): ונותן רשות. אם
 היה פתח ביתו פתוח לתוך
 ששאל דרין זה ומה ולא
 עירב עמהן. מבטל להם את
 רשותו על שכן לא יוכל
 אפיק להוציא ממנה לתוך
 רשותו וליזנין משומר
 המיוחדת לכל אחד לרשות
 שיש לה חלק בה. והמחנה
 גזרו שלא להוציא ממנו
 לרשות סבירי (ע"ז טו).
 כיצד. בשראל קאי (ועירובין
 טו) ישראל העותן רשות
 אמר רשותי קטיה לך זה
 טעלה ממנו ומיהו לתוך
 רשותי (שם). ורשות קטיה
 לך. או רשותי מבטלת לך
 (ועירובין טו). קנה. היטל
 כזמניה בעלמא ולא מנין
 מעות. ואינו צריך לדבות.
 ע"י קנין (ע"ז טו). לא
 אדעתא. לא נמתי לני
 (ברכות כו). שנג הימי
 (מתנות קנה לה) לא סמי זכר,
 ורבותי פירשו לא סמי זכר,
 ל"י (שבת צה) וצ"ב אם
 שירי נג כ"א. בהמתן עם
 צדיקים. חמור דר' פנחס
 זו אילן לקמן. אין הקב"ה
 מביא תקלה על דין.
 שמתאכל הבטה דבר האסור
 לה (ע"ז ה). והנה
 לחמור. ע"פ הלכה ולא
 והוא חבד והיא אלת עם
 הארץ והטענה לך (ע"ז
 טו). שחשודה מחלפת
 המתקלקל. והנה ט' ו'
 היפה שלה. ולכן מעשר
 את שהוא נטמן לה. שאם
 מחלפתו נמנע מחלפתה
 שאינו מעשר. ואם הוא
 נטל הימנה. שאם החליפתו
 נמנע אובל שאינו מעשר
 (שם). ורצה היא כו'. ולא
 לרעה היא מחלפת (שם).

שיטה מקובצת

א) מבטל רשות ונותן רשות
 וכו' ג"כ בקצת ס"י לא
 גרסי' ונותן רשות: א) אינו
 חושש לשאור ותבלין וכו'.
 ג"כ ע"י תוס' תכונות דף
 כד ע"א: א) ואם אמר לה
 עשי לי כו'. ג"כ ב"א בקצת
 ס"י כד"ה בומן שאמר לה
 עשי לי משלי אבל אמר
 לה עשי לי משליכתי חושש
 וכו': א) מצאו להם אותם. ג"כ ב"א כו' וכו': א) ישיב לו דבר טעם: א) לא שאלו גדולים
 מאלו אלא: א) רשותו ואפילו בטלה להם: א) קנין ואייתר להגן שמעתא: א) חייב להפריש משום דמאי:

הכל שוחטין פרק ראשון חלוין

ואי ס"ד לא קננה. רבי זירא מרבי יעקב דר"ג לגמרי אסר מאי
 קשיא ליה: **לושני ליה.** לנפשיה כי אסר ר"ג כשאין ישראל עומד על
 גביו דלית ליה לפני עור לא תתן מכשול^א וכי אכל רבי יוחנן כשישראל
 עומד על גביו: **ושמם סכין בלועך.**
בעל נפש אסה. אם אדם כשר אתה
 כדאמר בפסחים (דף טז.) בעל נפש
 לא ילחם אדם כשר: **בלועך.**
 בלתיך. כלומר התחוק על ירך ולא
 תעשה זאת: **ימלאו לך.** אותם
 היושבים צהר גרזים ונעשו מומרים^ב
 לעבודת כוכבים. **ואע"ג** דרוב כותים
 לאו מהר גרזים היו רבי מאיר
 לטעמיה דחייש למיעוטא צדימות
 (דף סא:). קטן וקטנה לא מולגין ולא
 מיבטין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ
 יפה אמרת לא חולגין איש כתיב
 צרפשה^ג שיהיו עובדין אותה^ד ור"מ לטעמיה
 להן קטן שמא ימלא סריס קטנה שמא
 תמלא חילונית ונמצאו פוגעים צערוה
 ולא אמר רוב קטנים אינם סריסים:

אם מושל גדול צמורה: אם יודע צרכו. שאם ישאלנו ישיב לו וטעם:
צין. שאל: **ואם לאו סכין אם אסר לפניך.** מעצמך ולא תשאל ותביישנו.
 ושמם סכין בלועך צמורה דהאי קרא
 כתיב כלומר התחוק עמך ועזור
 פיך מלשאלו: **אם בעל נפש אסה.**
 ומתאוה לשאל ולעמוד על העיקר
 מאי תקמיה פרוש הימנו: **מהסם**
 גזרו. ר"מ על היין ורוב גמליאל
 אחריו על השחיטה: **וקבלו מינייהו.**
 לא שאלו גדולים והיינו אלא שצדורו
 של ר"מ לא רצו לקבל עליהם לפרוש
 מן הכותים לפי שהיו רגילים בהם
 וצדורו של רבי אמי היה אפשר להם
 לפרוש: **לנטל רשות.** אם דר כותי
 צמצוי לרין לטכור את רשותו ואפילו
 ונתן להם צמתנה אינה מנובלת
 עד שישכור והיינו כעובד^ה כוכבים.
 ישראל ששכח ולא נתן צערוז עם
 בני המצור והוא לר עמהם ואוסר
 עליהם מנבל להם רשותו ועובד
 כוכבים עד שישכור ישראל היינו
 וטעמא מפרש צהדר את העובד כוכבי'
 (עירובין טו): **משמר שבתו בשוק.**
 בפרהסיא טעמי^ו שהוא מומרי^ז לחללו
 בנעשה הרי הוא כישראל ואם לא
 עירב עם שכניו צהדר לו: **לוקוס.**
 נתן להם רשותו על דין.
צקנין חליפין: לפונדקא דיא. אם
 העיר ועמי הארץ היו וחסודין על
 הדמאי. ומשום דלייתמין לעילא^ח צמתן של
 צדיקים כו' נקטו ואתי להגן שמעתא
 דמייירי נמי צ"ב האי ורונא: **מזומקות.**
 צליות הרבה לשון מזומק ויפה לו

אשכחיה הוא סבא. י"מ דל כל מקום שהוא מזכיר הוא
 סבא הוא אליהו ואי אפשר לומר כן צפרק צמנה
 מדליקין (שבת דף גז.) צעובדא דרבי שמעון זן יוחאי:
בראש הר גרזיים. צמדדש יש שהיא עבודת כוכבים שהטמין
 יעקב חתם האלה צהר צשכס (בראשית
 לה): **אם בעל נפש אתה פרוש**
 הימנו. דכסיפא דקרא כתיב ולא
 תתאו למטעמותיו: **אינן** חושש
 לשאור ותבלין שבה לא משום מעשר
 ולא משום שביעית. משמע לתבלין
 חייבין צמעש ותימה דצפרק צא
 סימן (מה ג.) תנן כל שחייב צמעש
 מטמא טומאת אולנים וצעהור והרטוב
 (לקמן דף קז:) תנן והקיפה מנטרפין
 לתמא טומאת אולנין וקאמר צגמרא
 מאי קיפה תבלין אלתמא תבלין אין
 להם טומאת אולנין אלא על ידי צירוף
 אע"ג דחייב צמעש יש לומר דשמוס
 מעשר דקאמר הכא לא קאי לתבלין אלא
 אשאור וצדיעית קאי אף לתבלין דהא
 צמאלל צמנה נמי נהגה צדיעית א:
 הסם

את מושל בין תבין את אשר לפניך ושמת סכין בלועך אם בעל נפש
 אתה אם יודע תלמיד ברבו שיודע להחזיר לו טעם בין ואם לאו תבין את
 אשר לפניך ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה פרוש הימנו רבי יצחק
 בן יוסף שדריה רבי אבהו לאתויי חמרא מבי כותאי אשכחיה ההוא סבא
 א"ל לית כאן שומרי תורה הלך רבי יצחק וספר דברים לפני רבי אבהו והלך
 רבי אבהו וספר דברים לפני רבי אמי ורבי אמי אולא זוז משם עד שעשאום
 עובדי כוכבים גמורין למאי אי לשחיטה ויין נסך מהתם גזרו בהו רבנן
 אינהו גזרו ולא קבלו מינייהו אתו רבי אמי ורבי אמי גזרו וקבלו מינייהו מאי
 עובדי כוכבים גמורין אמר ר"ג בר יצחק בלבטל רשות וליתן רשות א וכדתניא
 ישראל מומר^י משמר שבתו בשוק א מבטל רשות ונותן רשות ושאינו
 משמר שבתו בשוק אינו מבטל רשות ונותן רשות מפני שאמרו ישראל
 נותן רשות ומבטל רשות הובעבוד כוכבים עד שישכור כיצד אמר לו רשותי
 קנויה לך רשותי מבוטלת לך קנה ויאנו צריך לזכות רבי זירא ורב אמי
 איקלעו לפונדקא דיאי איתו לקמיהו ביצים המצומקות ביין רבי זירא לא אבל
 ורב אמי אבל א"ל רבי זירא אמי ולא חייש מר לתערובת דמאי א"ל אלא
 אדעתאי א"ר זירא אפשר גזרו על התערובת דמאי ומסתייעא מילתא דרב אמי
 למיכל איסורא השתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על
 דין צדיקים עצמן לא כל שכן נפק רבי זירא דק ואשכח דנתן לה הלווקח יין
 לתת לתוך המוריים או לתוך האלונותית כרשינין לעשות מהן טחינין עדשים
 לעשות מהן רסיסין חייב משום דמאי ואין צריך לומר משום ודאי והן עצמן
 מותרין מפני שהן תערובת ולא גזרו על תערובת דמאי והתניא הנותן לשכנתו
 עיסה לאפות וקדירה לבשל א אינו חושש לשאור ותבלין שבה לא משום
 שביעית ולא משום מעשר א ואם אמר לה עשי לי משליכתי חושש לשאור
 ותבלין שבה משום שביעית ומשום מעשר שאני התם דכיון דקאמר לה עשי
 לי משליכתי כמאן דעריב בידיים דמו רפרם אמר שאני שאור ותבלין דלטעמא
 עביד וטעמא לא במיל דולחלופי לא חיישינן והתנן הנותן לחמותו מעשר את
 שהוא נותן לה ואת שהוא נוטל ממנה מפני שחשודה מחלפת המתקלקל
 התם כדתניא טעמא א"ר יהודה רוצה היא בתקנת בתה ובושה מחתנה
 ולעלמא

מיניה ותבלין פניו: ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה. דדעתך ללמוד פרוש ממנו ל' אחר: אי לשחיטה ויין נסך מהתם
 גזרו בהו. כלומר רבן גמליאל ור' מאיר גזרו עליהן: משמר שבתו בשוק. כלומר כפני בני אדם משמר שבת. בצמצא לא משמר
 כיון דבפני בני אדם משמר שבת מבטל רשות אם שכח ולא עירב עם בני חצר מע"ש אוסר עליהן עד שיטבל להן רשותו

**עין משפט
 נר מצוה**

כב א מיי פ"ב מהלכות
 אבות הטומאה הלכה י
 טו"ע י"ד ס' ב ספיף ח
 וצרכ אלפס גיטין פ"א דף
 קמז:
 בב ב טו"ע י"ח ס' שפה
 ספיף ב (וצרכ אלפס
 ס:)
 בד ג מיי פ"ב מהלכות
 עירובין הלכה טו סמג
 עשין מד"ס טו"ע י"ח ס'
 שפה ספיף ג:
 בה ד מיי שם סמג סס
 טו"ע י"ח ס' שפ
 ספיף א:
 בו ה מיי שם ה"י וסמג
 שם טו"ע י"ח ס' סמן
 שפ ספיף א (וצרכ אלפס
 ס:)
 בז ו מיי שם הלכה טו
 (וצמ"ס שם ליתא)
 סמג שם טו"ע שם ס' שפ
 ספיף א:
 בח ז מיי פ"ב מהלכות
 מעשה הלכה יח:
 בח ח ט מיי שם פ"א
 הלכה י (וטו"ע י"ד
 סימן קט ספיף ג):
 ל מיי שם פ"ב מהלכה יח
 (ופט"ו מהלכות מחלפות
 אסורות הל"ב):
 כ [מיי פ"ח מהלכות
 מאלכות אסורות הלכה ין:
 לא ל מיי פ"ח מהלכות
 מעשה הלכה י' וע"ש
 טו"ע י"ד ס' קט ס"ג:

תורה אור השלם

1. ושמנת סכין בלועך אם בעל נפש אתה:
2. כי תשב ללחום את מושל בין תבין את אשר לפניך: משלי כג א

גליון הש"ס

גמ' כי זה דרשב"א וכו'.
 וכו' צמ"ר כשאל תאל
 בשנינו לשון קלם: שם לא
 משום שביעית. עין תכונות
 דף ד ע"א מוס' ד"ה על
 מהם וצנורות דף ל ע"א
 מוס' ד"ה ממני:

לעני רש"י

פרושו"ן. ע"פ. רוב.

רבינו גרשום

אלא לאו ש"מ קיבלה מיניה
 ו' זירא מר' יעקב בר אידי
 דאפילו בששיראל ע"ג
 אסור: דמות יונה מצאו
 בראש הר גרזיים. כלומר
 בארץ ישראל עובדין
 אותה לשוב ע"ז. ולהמה
 אמר בראש הר גרזיים לפי
 שבהוצה לארץ לאו חשובה
 ע"ז אלא מנהג אבותיהם
 יעדיהם ואלו מצאו בא"י
 ועובדין אותה: ור' מאיר
 לטעמיה דחייש למיעוט.
 כלומר והיכא ר' מאיר חייש
 למיעוט לענין תינוק שנמצא
 בצד העיטה ובצד בירו רבי
 מאיר מטהר העיטה ורבנן
 מטמאין ואמרינן מיט' דרבי
 מאיר רוב תינוקות מטמאין
 ומיעוט אין מטמאין סמוך
 מיעוט לחזקה דיעיה
 זו בחזקת טהרה עומדת
 ואיתרע לה רובה הכא
 נמי לענין כותים חיישינן
 למיעוט וגזר רובה אסור
 מיעוטא: ואם לאו תבין את
 אשר לפניך. כלומר ראה
 מורה שלפניך ואל תלכין
 פניו ואם לאו דלא תזו

מיניה ותבלין פניו: ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה. דדעתך ללמוד פרוש ממנו ל' אחר: אי לשחיטה ויין נסך מהתם
 גזרו בהו. כלומר רבן גמליאל ור' מאיר גזרו עליהן: משמר שבתו בשוק. כלומר כפני בני אדם משמר שבת. בצמצא לא משמר
 כיון דבפני בני אדם משמר שבת מבטל רשות אם שכח ולא עירב עם בני חצר מע"ש אוסר עליהן עד שיטבל להן רשותו

מיניה ותבלין פניו: ושמת סכין בלועך אם בעל נפש אתה. דדעתך ללמוד פרוש ממנו ל' אחר: אי לשחיטה ויין נסך מהתם
 גזרו בהו. כלומר רבן גמליאל ור' מאיר גזרו עליהן: משמר שבתו בשוק. כלומר כפני בני אדם משמר שבת. בצמצא לא משמר
 כיון דבפני בני אדם משמר שבת מבטל רשות אם שכח ולא עירב עם בני חצר מע"ש אוסר עליהן עד שיטבל להן רשותו

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

לכ א מיי פ"א מהלכות
מעשר הלכה יב
[עו"ש ע"ד סימן קט
ע"פ ג:]
לכ ב מיי פ"א מהלכות
תרומות הלכה ה:

שיטה מקובצת

אן מפני שחשודה
ומחלפת: ב הא ק"ל
מעשר דגן בזמן הזה
דאורייתא: ג את בית שאן
בולה מכלל: ד דאכלי
פירי דלא מעשרין ואסר:

רבינו גרשום

והבא חיישין אבל לעלא
לא חיישין כלומר בשאר
ותכלין: ולעלא לא
חיישין והתנן הנותן
לפונדקית כלומר אכסנית
מעשר את שהוא כר
מפני שחשודה שמחלפת
המתקלקל כלומר מחלפת
טוב ונותנת לו רע. התם
בפונדקית דהיא אומרת
בר בי רב אכלי חמימא
ואנא איכול קירא ומשום
הכי חיישין ואי פריכין
לו למה מי שנותן
לשכנתו לא חיישין
לחלופי ולפונדקי חיישין
לחלופי והכי תריגין
אכסניא כאן היום ולמחר
הולך ליררו: אשת חבר
טוחנת עם אשת ע"ה וכו'
למה בומן שהיא טמאה
ולא בומן שהיא טהורה
בזמן שהיא טמאה רגילה
עם בעלה שאינה נוגעת
בשום דבר וכפשי ששהיא
טמא: לא תנב בשום דבר
לא תאכל (על הכל) מכל
אשר לה מאשת ע"ה ולא
חיישין שמה תקח מן
החטים או מן הקמה שלה
ותתן לתוך פיה ואוכלת
דבר שהוא דמאי אבל
כשהיא טהורה לא תישחן
עמה שמה תקח ותתן
לתוך פיה דמאי: ו' אלעזר
אומר אף בומן שהיא
טמאה: השתא מגול גולה
כלומר לבעלה דאמרינן
בזכרה ונותנת לה ואוכלת
גדולה לבעלה לחופי
מיבעיא שחחליף אחרים
טוב כרע: אמר רבי יוסף
לאו חשוב גול הוא מה
שהיא נוחנת לאשת חבר
שטוחנת עמה דמריא
ואמרה תורא מדישיה נמי
אכיל. והא איחאה נמי
דטוחנת עמי בידן הוא
שאתן לה ועדיין לחלופי
לעלא לא חיישין (אלא)
והחלף הכא בשאר וכו'
לא חיישין: בן זיווה
גרטינן שאכל ע"ה של ירק
בבית שאן כלומר בלא
מעשר אבל והתיר ר' את
בית שאן על ידו של ר'
מאיר כלומר בכיון דאכל
ר' מאיר בלא מעשר דמאי
לא מאריך ישראל ל' בית
שאן נהגו בו איסור כלומר
שמעולם לא אכלו בבית
שאן בלא מעשר. דרש
לזו מקרא הוה. כלומר ר'
דנהג בו היתר. (וחוקיהו
הוה) והוא כיתה נחש
הנחשת: א' אלא מקום
הניחו לו אבותיו כלומר
(בה לעשות גדר) לתהגדר
מן כלומר שהיא נקרא על
שמו ועל ידו אף אני מקום
הניחו לי אבותי מה שהיו

התם נמי מוריא ואמרה בר בי רב
קרייא. פירש בקונטרס מורה הוראת
היתר לעלמה לטובה
אני מתכוונת בר בי רב ליכול
למוריא משמע שמורה לעלמה
היתר לעכב משלו כמו מוריא
ואמרה תורא מדישיה קאכיל
ועוד נתן לה
ואת שהוא נוטל הימנה מפני
שחלפת רבי יוסי אומר אין
אחרת לרמאים ומפרש רבינו
מנחם דבתמיה קאמר בר בי רב
ליכול חמימא ולא איכול קירא
ואני ערתי שצבילו אבל גבי
שכנתו אין לחוש לחילוף אע"פ
שטוחנת עם צבילו דרך
שנים שטוחנת עם אשת
עם הארץ. פי' בקונטרס טוחנת
טבאה של עם הארץ זומן
שהיא טמאה אשת חבר
ליתכא למיחש שמה טמאה
למך פיה דבר שאינו מעושר
דכיון דטמאה היא אינה
נוגעת ומסתמא עומדת
מרחוק וקשה דהך אשת
חבר מוחנת עם אשת עם
הארץ. פי' בקונטרס הוה
ליה למימני במס' דמאי
ועוד קשה דפי' דחזרתה
ותנת לה ואוכלת אלמא
שחודה לגנוב משל צבילה
ואין זה גולה דלן הצביל
מקפיד דבזר מועט: ו' כדמתן
בהגוזל בתרא (ב"ק דף קט
ע"ג). מקצתן מן הנשים
דבר מועט לזדקק וגם זה
דוחק מאד שמחלק בין אשת
חבר לאשת עם הארץ דעביד
איניש דמינשי ואכיל מה
דרגילה צביל לא מנישאי
ועוד היחך טוחנת עמה
אשת חבר היא וצוקף הניקין
(גיטין דף ק"ט). מוכח
דאסור לרצח דמפרש מתניתין
דמשאלת אשת חבר לאשת
עם הארץ נפה וכצרה וזכרת
וטוחנת עמה בעם הארץ
דרכי מאיר וטומאה וטהרה
דרצון אבל צתם עם הארץ
לא כי היכי דלא תטמון עם
חברתה החשודה על השביעית
ולאזי דאמר רוב עמי הארץ
מעשרין הן שרי לסייעה בכל
ענין והכל הא חסרינן זומן
שהיא טמאה וליכא לאוקומי
היא זומן שהיא טמאה ולא
כרבי שמעון בן אלעזר דהא
בדאי קמני צוררת וצוררת
נוגעת היא ומפרש ר"ח
וכן ר"ת שצתצוה של [צביל]
איירי זומן שהיא טמאה
זומן מליגע צבילה אבל לא
זומן שמחוקת עמה צבילה
דלא אין נהרת מליגע צבילה
ומטמאה לה רבי שמעון בן
אלעזר אומר אף זומן
שמחוקת עמה צבילה לא
תטמון מפני שחברתה אשת
עם הארץ אחר שצבורה להיות
טהורה ונותנת לה ואוכלת
ביתא מייבעיא: ו' התיר
רבי את בית שאן בורח ע"ה
ידו. משמע דלן מעשר נהג
בחזרה לארץ וכן משמע ע"ה
כפי רבי ישמעאל אלא האציונות
ואוכל את הקפריסין ופריך
ולמא הלכה כרבי עקיבא ומשני
ה"א אפילו צביל קא משמע
לן בחזרה לארץ ולימא כל
המיקל צביל הלכה כמותו
בחזרה לארץ אי אמר הכי ה"א
הני מילי מעשר ירק ולץ
דצביל גופה דרצון אבל
ערלה דצביל דאורייתא לא
משמע צביל דמעשר ירק
ולץ נהג בחזרה לארץ ואומר
ר"ת דהכי וצפרק רבי ישמעאל
(ע"ה דף ק"ט): איירי דממאי
הכא צביל דממאי מדרפין
לקמן ודילמא רבי מאיר נתן
עניו צד זה ואכל צד אחר
דלא שרי אלא דממאי וקשה
מירושלמי דפרק ג' דממאי
רבן שמעון בן גמליאל שלח
ליה רבי יוסי ברבי אמי
ואמר ליה זה צד ליד מקסרין
ולמדי ממנו שלשה דברים
שהוא ודאי ושהוא טמא
ושלא צד לידו אחר שהוא
ודאי שפירות קסרין ודאי
ושהוא טמא שמרביצין עליו
מיס פי' והוכשר ולא צד לידו
אחר שאינו צד לידו אחר
היה רבי יוסי מודיעו צפירוש
ופריך וליעשר ממנו עליו
ומשני אין דרך בני אדם
שולחין לחצריהן דברים
קסרים ופריך ולא מתניתין
היא רבי יוסי מתיר צביל
ובלצד שידיעו משנה היא
באמתו פרק שר' יוסי מתיר
לשלוח לחצירו ודאי עבל
ובלצד שידיעו שאינו מעושר
ושמה היה ציד רבי יוסי
אחר ומה שלא עישר לפי
שהודיעו שעל כן היה
אומר זה צד ליד מקסרין
ומשני אע"ג דפליג אדרבנן
לא הוה צד עובדא כותמיה
ופריך ולא דהוה אחריו
ודאי הוה אחריו ודאי הוה
א"ל ולא מפירות דמותרין
בקסרין דהתם צירושלמי
דפרק ג' דממאי אמרינן
אלו המינין האסורין צבית
שאן ואלו המינין האסורים
בקסרין פי' משום דמאי
משום דאלו מינין היו רגילין
באלו המקומות לצד מאי
והידועין שלא צאו מארץ
ישראל פטורין משום ודאי
כפי ר"ת ופריך והלא אחר
מפירות המותרין שאין
מציאין אותן מאי אלא
בקסרין עמה גדל ומודו
רבנן דמותיר לשלוח ודאי
בחזרה לארץ בהודעה ולא
נחלקו אלא עבד צביל צביל
וא"כ מנא לן שלא צד ליד
רבי יוסי אחר ואפילו היה
צידו אחר היה יכול לשלוח
ודאי עבל בהודעה בחזרה
לארץ אפילו לרבנן ומשני
דעדיין לא התורה קסרין
דימי רבי יוסי והיו מחוקין
אותה בחוקת א"י ומיהו
במקום אחר מנא ר"י צירושלמי
במסכת חלה פ' שמי נשים

ולעלא לא חיישין והתנן
הנותן לפונדקית שלו מעושר
את שהוא נותן לה ואת שהוא
נוטל הימנה מפני שחשודה
מחלפת התם נמי מוריא
ואמרה בר בי רב ליכול חמימא
ואנא איכול קירא ולחלופי
לא חיישין והתניא אשת חבר
טוחנת עם אשת עם הארץ
בזמן שהיא טמאה אבל לא
בזמן שהיא טהורה רבי
שמעון בן אלעזר אומר אף
בזמן שהיא טמאה לא
תטמון מפני שהחברתה
נותנת לה ואוכלת השתא
מיגול גולה חלופי מיבעיא
אמר רב יוסף התם נמי מוריא
ואמרה תורא מדישיה קאכיל
ועוד נתן לה רבי יהושע
בן זרוו בן חמוי של רבי מאיר
לפני רבי על ר"מ שאכל
עלה של ירק בבית שאן
ובתיר רבי את בית שאן
כולה על ידו חברו עליו
אחיו ובית אביו אמרו לו
מקום שאבותיך ואבות
אבותיך נהגו בו איסור
אתה תנהגו בו היתר
דרש להן מקרא זה וכתת
נחש הנחשת אשר עשה
מושה כי עד הימים ההמה
היו בני ישראל מקטרים
לו ויקרא לו נחוששת
ולא אפשר בא אסא
ולא ביערו בא יהושפט
ולא ביערו והלא כל
עבודה זרה שבעולם
אסא ויהושפט ביערום
אלא

היתר לעלמה: תורה מדישיה
קאכיל וו הואיל ומסייעת
אותה (ו) לא הוי גול: העיד
רבי יהושע. הא נמי משום
אין הקב"ה מציא תקלה
על ידי האלקים: ה] נקט
לה: עלה של ירק. ולא עישר:
והסור רבי. על פי עדות זו:
אם ציט שאן כולה. לאכול
ירק שלה ופירות האילן
צבילן. קס"ג קסר רבי מאיר
לזו מארץ ישראל היא ומעשר
דגן בחזרה לארץ הוא נהג
מדרבנן הואיל וצביל דאורייתא
אבל מעשר ירק דצביל גופיה
דרצון לא גזור מידי בחזרה
לארץ דאי מא"י היא אע"ג
דרבי מאיר ורבי אחר חורבן
הוה צביל קיימא לן מעשר דגן
דאורייתא וירק דרבנן
דקדושה אחרונה דעירא
קשה אף לעתיד לצא
דקמני המיר רבי את צבית
שאן מכלל דשאר מקומות
נהג בהן: וכסא נחש הנחשת.
בחקיקהו מלך יהודה כתיב:
מקום

ולעלא. ליתכא למימר
להטיב מתכוונת: לא חיישין.
שמה תחליף לטוב היפה
לעלמה: והתנן הנותן
לפונדקית שלו. לתקן לו
עיסה וקדירה: מפני
שחשודה מחלפת. והא
הכא דלא לטובה היא דאיש
נכרי הוא וצמקת דמאי
תנינא לה ולא קמני המתקלקל
אלמא על הגזל חשודה:
הסס נמי מוריא כו'.
התם נמי לטובה היא מתכוונת
והא דלא תנא צה המתקלקל
משום דאפילו אין מתקלקל
נמי אס נטען הלחם קודם
שאלנו מחלפת ליה דמוריא
הוראה לעלמה לטובה
אני מתכוונת בר בי רב
ליכול חמימא כו' אבל
נותן לשכנתו אין לה לחוש
עליו ולא מחלפת לטובה
שהרי אין סמוך עליה תמיד
כאכסנאי ולהרע נמי לא
חשודא אגול: ולאיתלופי.
לגזול לא חיישין: טוחנת.
מסייעת להנהיג את
הרחיים כשהיא טוחנת
את החזרה של עם הארץ:
זומן. שאשת חבר טמאה
ליכא למיחש שמה טמאה
למך פיה דבר שאינו מעושר
דכיון דטמאה היא אינה
רגילה ליגע עמה שהיא
עסוקה צו שמה טמאה
וסתמה עומדת מרחוק
היא ולא נגעה: אבל לא
זומן שהיא טהורה. דהואיל
וסתמה נוגעת חיישין
שמה טמאה ותכלל: שחשודה
נוספת לה ואוכלת. אלמא
שחשודה לגנוב משל צבילה
והאכיל את חצירתה ואשת
חבר אע"פ שאינה רגילה
לא לאכול גול ולא לאכול
דבר שאינו מעושר חיישין
לשכנה דעביד אינש דמינשי
ואכיל מאי דיהבי ליה
אבל לתת לחתרים אי
לאו דחשודה ורגילה צביל
לא מנישאי: מוריא.

דמאי פ"ג משנה ה.
(ט טהרות פ"ח) ומספתא
(ט טהרות פ"ח ה"ג בנטמא
אחרינא). א] נטע לאן הכל
בגיטין פ"א: ע"ש. ד] עין
מוספות פסחים נא. ד"ה
אי אמת ומוס' מגילה ה:
ד"ה דברים). ט] נטע נו:
ו לא מלאמי וז בשום משנה
רק במוספתא פ"ח טהרות
מלאמי בנטמא אחרת ועין
ר"ש פ"ו טהרות מ"ד.
ז] פ"ו דמניא). ח] ע"י
ר"ש פ"ו דמסכת דמאי.

תורה אור השלם

ו. הוא היתר את הקבוצות
ושבר את המצבת וברת
את האשרה וכתת נחש
החזרת אשר עשה
מושה בי עד הימים
ההמה היו בני ישראל
מקטרים לו ויקרא לו
נחוששת. מלכים ב י"ד

הגהות הב"ח

א] תוס' ד"ה אשת וכו'
מסייעת ידי עובדי:

הגהות מהר"ב

א] תורה אשת חבר וכו'
וקשה דהך מוספתא מתניא
וכי כ"ל:

מוסף רש"י

הנותן לפונדקית. מלמד
לפני רבו ומתחנך
אל עם הארץ. פונדקית
אופי לו את עסקו
שחשודה. לא גרטינן
הכל המתקלקל (שם).
התם נמי. לטובה היא
מתכוונת ומוריא לעלמה
היא מזה בחולף זה
(שם). בר בי רב כו'.
חמימא וקירא לאחר
כ' ימים או ג' היא
מחלפת (שם). טוחנת.
מסייעת (שם). בזמן
שהיא טמאה. אשת חבר
דכיון דמיני טמאה אינה
רגילה ליגע בטהרות לא
חיישין שמה טמאה ותתן
למך פיה (שם). נותנת
לה. אלמא חשודה אשת
עם הארץ לגנוב משל צבילה
ולתן לחצרתה (שם ט"ב).
מוריא. מורה הוראת
היתר לעלמה (שם).

(א) סוטה מו: ונס איתא דמילא, (ב) וצרכות ט: מכר רבי יהודה צריה דר"ש מן פון, (ג) מניה ג: (ד) ס: מניה י: ערכן לב: תמורה כח, וזכית ס: קו: מכות יט, שבעות טו, (ז) משפחה פ"א מ"ה ר"ה י"ב, (ח) ויכמות ט: כמות כח: גיטין ז, (ט) על: ה: ו, (י) ויערובין ז: וט"ז, (יא) נכרות ז: (יב) נכדים ז:

תורה אור השל"ם

1. וירכסו את החשן מטבעתיו אל טבעת האפר בפתיל תבלת להיות על חשב האפר ולא יזח החשן מעל האפר: שמה זה כח וירכסו את הטבעת מטבעתיו אל טבעת האפר בפתיל תבלת להיות על חשב האפר ולא יזח החשן מעל האפר כאשר עשה יי את משה: שמה לט כא 2. כי לא יזח לעולם אצני: איכה ג לא 3. ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ואת תענך ואת בנותיה ואת יושבי דור ואת בנותיה ואת יושבי יבשת, יקבעו ואת בנותיה ואת יושבי מנדו ואת בנותיה ויאל הפנעני לשבת בארץ הזאת: שופטים א כז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולא הוריש: (ב) תוס' ד"ה נעמרו הקודש והמיר מפרשין תרומות ומעשרות וכו':

מוסף רש"י

זרחי הלב, שאין מנין את אונס למעט יפה מפי רכס וסומכס על צינח לקדק שמועמס (שם) קדושה ראשונה, שקדושה יושע לשבת, אבל קדושה לעשר לא, אבל קדושה שניה מקדשה (דף נב:) וכמו מקפת וקורא לה שם (מה דף ע"א:) לשון מקריב ומניע זה לזה, ואסור לחצר להפריש ממנה שאין לפניו על מה שלפניו דשמה אותו או נרקב ונמצא שאין אומר כלום ואוכל טבליס: נתן עיניו צד זה, לקרוה לו שם מעשר על ד שני ואכל מלד שני: חזי מאן גברא רבה אספיד עליה, ראה כמה אדם גדול העיד עליו דהיינו רבי יהושע הואיל וצד אל נכון: גינאי, שם הנהר: רזון קוני כל הנחלים הולכים אל הים בגזירת המלך: ספק עושה, שמה לא יתנו לך צפדיון: דעמלוה עסיק, דכתיב (שמות יב) ושמרתם את המצות דמתחלת טחינה והרקדה צעיא שימרו לשם מנה: לנווה צדיהוה, נתחבר עמם דדרך: טייעא, סוחר ערבי: קד עושין, בתמיה: לבני לוי, לבני חצורה שמניחן והולך: דלמא ה"ג חדא וימנא, אלף מתירא היה שלא יחזרו המים וישטפו והים מדבר עליהם שימתין להם הנהר: ימשה ושין רבון, שנחלק להן ים סוף: חבטינהו

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

מקום הניחו, כשיצאו צנינו אחריו אם לא ימצאו מה לתקן צמה יגדל שם: להסגדר, להסגול: מלאך, שראינו שקבל רבי עדות זו ולמד הימנה אע"פ שדבר תימה הוא שהרי מעולם היו נוהגין בו איסור למדנו שאין מוסיחין תלמיד חכם האומר דבר הלכה אידודש לאמר לא שמעת, אין מוסיחין אין מצדילין אותו משמועמו ולאמר חזור כך: מוסיחין, שמשקלים את דבריו: מוסיחין, לומר גאותך גרמה לך שלא הטיט אחוץ לשמוע דבר הלקח מפי רבך, לישנא אחרינא מנגידין ומסלקין אותו מדבריו: זוחוי, לשון גבוהי הלכ שלא דקדק מפי רבו כל זרכו וסמכו על לנס: (א) ספוריש וגו', אלף הניחוס למס עובד ויוצאים ציניהם: אשטמטיסיה, ליהודה צריה דר"ש בן פזי: הרבה כרכים כצטו עולי מלרים, קדשום צקדושת הארץ ולכן כצטו עולי צבל לקדשם בשניה ולכן כצטו עולי צבל דקסברי הואיל והומרו הותרו דקדושה ראשונה צטלה דכי קדשה יהושע לשעתה קדשה ולא לעמיד לצא וצטלגו צימי צבונדנר ולא רזו להחזיר קדושתה כדי שיהא מותר למרוש ולורוע לס צצביעית שאין נוהגת צחולה לארץ הלכן כצטו עוליהן עניי ליעול לקט שכחה ופאה ומעשר עני וצית שאן מהן הימה ואתן שקדשו הן לא צטלו צחורצן שני כדלמרינן צינמות צהערל (דף פ"ג:) והציאל ה' אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה ירושה ראשונה ושניה יש להם צצטלה ירושה ראשונה ונקראת שניה ירושה אצל ירושה שלשית אצל להם שהשניה לא ספקה הלכן צימי רבי נהגו איסור צארך: עלה צעלמא, דלכילת ערלי היא ושריא צארך: מאגודה סאלני, דמשנאגד אסור לאכול ערלי: הנאגד, שדרו לאוגדו: משיאגד, הוקצע למעשר ונאסר צאכילת ערלי: לאו אדעסיה, שח כ' מאיר ולא עשרו ולעולם סצירא ליה צבעי עשורי: ממקום אחר, שמה היו ליה ירק מלוש צציתו ואמר הרי הוא מעשר על אגודה זו: למרוס שלא מן המוקף, מן הממוחבר וסמוך לו כגון אין מקיפין שתי חציות (צ"ה דף נב:) וכמו מקפת וקורא לה שם (מה דף ע"א:) לשון מקריב ומניע זה לזה, ואסור לחצר להפריש ממנה שאין לפניו על מה שלפניו דשמה אותו או נרקב ונמצא שאין אומר כלום ואוכל טבליס: נתן עיניו צד זה, לקרוה לו שם מעשר על ד שני ואכל מלד שני: חזי מאן גברא רבה אספיד עליה, ראה כמה אדם גדול העיד עליו דהיינו רבי יהושע הואיל וצד אל נכון: גינאי, שם הנהר: רזון קוני כל הנחלים הולכים אל הים בגזירת המלך: ספק עושה, שמה לא יתנו לך צפדיון: דעמלוה עסיק, דכתיב (שמות יב) ושמרתם את המצות דמתחלת טחינה והרקדה צעיא שימרו לשם מנה: לנווה צדיהוה, נתחבר עמם דדרך: טייעא, סוחר ערבי: קד עושין, בתמיה: לבני לוי, לבני חצורה שמניחן והולך: דלמא ה"ג חדא וימנא, אלף מתירא היה שלא יחזרו המים וישטפו והים מדבר עליהם שימתין להם הנהר: ימשה ושין רבון, שנחלק להן ים סוף: חבטינהו

אלא מקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו אף אני מקום הניחו לי אבותי להתגדר בו מכאן לתלמיד חכם שאמר דבר הלכה שאין מוסיחין אותו ואמרי לה אין מוסיחין אותו ואמרי לה אין מוסיחין אותו ומאן דאמר מוסיחין כדכתיב ו'לא יזח החשן ומאן דאמר אין מוסיחין דכתיב 'כי לא יזח לעולם ה' ומאן דאמר מוסיחין 'דרתנן משרבו וזוחוי הלב רבו מחלוקות בישראל מתקיף לה 'היהודה בריה דר' שמעון בן פזי ומי איכא למאן דאמר דבית שאן לאו מארץ ישראל היא והכתיב 'ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ואת תענך ואת בנותיה אישתמיטתיה הא דאמר ר' שמעון בן אליקים משום ר' אלעזר בן פדת שאמר משום ר' אלעזר בן שמוע 'הרבה כרכים כבשום עולי מצרים ולא כבשום עולי בבל 'וקסבר דקדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא 'והניחוסם כדי שישמכו עליהן עניי בשביעית אמר ליה ר' ירמיה לרבי זירא והא ר' מאיר עלה בעלמא הוא דאכיל אמר ליה מאגודה אכילה 'ותנן דירק הנאגד משיאגד ודלמא לאו אדעתי' השתא בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על ידן צדיקים עצמן לא כל שכן ודלמא עישר עליהם ממקום אחר 'לא נחשדו חברים לתרום שלא מן המוקף ודלמא נתן עיניו בצד זה ואכל בצד אחר אמר ליה 'חזי מאן גברא רבה קמסהיד עליה מאי בהמתן של צדיקים דרבי פנחס בן יאיר הוה קאויל לפדיון שבויין פגע ביה בגינאי נהרא אמר ליה גינאי חלוק לי מימך ואעבור כך אמר ליה אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות רצון קוני אתה ספק עושה ספק אי אתה עושה אני ודאי עושה אמר ליה אם אי אתה חולק גוזרני עליך שלא יעברו כך מים לעולם חלק ליה הוה ההוא גברא דהוה דארי חיטי לפיסחא אמר ליה חלוק ליה נמי להאי דבמצוה עסיק חלק ליה הוה ההוא שייעא דלווה בהדיהו אמר ליה חלוק ליה נמי להאי דלא לימא כך עושים לבני לויה חלק ליה אמר רב יוסף כמה נפיש גברא ממושה ושתין רבוון דאילו התם חד זימנא והכא תלתא זימנין ודלמא הכא נמי חדא זימנא אלא כמושה ושתין רבוון אקלע לההוא אושפיזו רמו ליה שערי לחמריה לא אכל חבטינהו

נשים דירק צחולה לארץ אינו נוהג בו לא מעשר ולא תרומה וצאמר פירות נוהגת תרומה גדולה אצל לא מעשר אצל דגן תירוש ויהער חייבין לגמרי צין צתרומה צין צמעשר והכי איתא הסם אמר ר' יוחנן רצותינו שצולה היו מפרשיין תרומות ומעשרות עד שצאו הרוצים וצטלוס מאן נינהו הרוצים תרגמוניא

א"ר ועירא רצ יהודה צסם שמואל אומר חלת חולה לארץ ותרומת חולה לארץ אוכל והולך ואחר כך מפרשי ר' אבה צסם רבי שמואל אמר לא חשו אלא לתרומת דגן תירוש ויהער ומשמע דקאי אר' יוחנן דלמר דצגולה היו מפרשיין תרומות (א) וואתא רבי אבה לאשמעינן דדוקא צדגן תירוש ויהער היו מפרשיין תרומות ומעשרות ולא דוקא נקט תרומה דהוא הדין מעשר אצל שאר פירות לא חשו לענין מעשר אלא לתרומה גדולה כמו שמפרש רבי שילא צסם ר"ש אח"כ ר' שילא צסם ר"ש אמר לא חשו אלא לתרומה גדולה אצל לירקות אפילו לתרומה גדולה לא חשו דמני אסי צסם רבי עקיבא מעשרות לירק מדצריהם פירוש שאין להם אסמכתא מן הפסוק כמו שיש לשאר פירות דלסמכו רצנן אקרא ולפי זה לא קשיא מדי מהך דשמעתין דרבי מאיר אכל עלה של ירק וההוא דמסכת ע"ז דלכל פירי דלא מעשרין צשאר פירות קאמר שהורמה מהן תרומה גדולה אצל לא מעשר וצצרכות (דף נז.) לא גרסינן ירק דצנלף איירי ולא ירק הוא ול"ג נמי מעשר אלא הני מילי גבי צלף דכל שאר פירות אינו נוהג מעשר אלא תרומה וכן הוא בספרות מדויקים וזההיא דצירושלמי דקאמר שצאו הרוצין וצטלוס סמכינן עכשו שאין לנו מפרשיין תרומות ומעשרות ור"מ מפרש דלון השדות חסוצות כמו שלנו לפי שנותנין מהן מס ולפי זה צימיהם לא היו מפרשיין אלא מהנהו דלא יהצי טסקא דאיכא דלא יהצי כדלמר צהמקבל (צ"ח ק.) ארעא דלית לה כרגא וטסקא מאי ועוד יש לפרש שמה החוקים מארץ ישראל כמונו לא תקנו חכמים ועוד יש מפרשים שנמצא צירושלמי דהא דקאמר דמכויז ולהלן פטור מן הדמאי לאו דוקא דמאי אלא אף מן הודאי ואהא סמכינן: אלא מקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו, תימה דלא משני הכי צפרק צמה צמה (שבת דף טו:) דדרשינן ואת הצמות אשר על פני ירושלים אשר צנה שלמה (אותם צער יאשיהו) כו' אפשר צא אסא כו' אלא מקיש ראשונים לאחרונים מה אחרונים לא עשו ותלה צנן אף כו' ואמאי לא משני דמקום הניחו לו אצותיו להתגדר בו כדמשני הכא ויש לומר דצשלמא הכא גבי נחש הנמושת לפי שנעשה על פי הדבור עשו צו הראשונים והיו סצורים שהיה אסור לצערו אלא הסם צמה היו עושין שלא לצער אותן הצמות:

שיטה מקובצת

א"ר ת"ח האומר דבר הלכה של חרש: ט משקפים את דבריו, י"ב ג"א משקפין: ט מאגודה אכליה דמשנאגד אסור למיכליה אכילת ערלי: ט לתרום שלא מן המוקף מן שאינו סמוך לו: ט דבגולה היו מפרשיין תרומות ומעשרות ואהא ר' אבה: ט וא"ת דרתנן כפ' במה מדליקין, ג"ב ע"י תוס' מנחות דף נה ע"א ובכורות דף נט ע"א:

רבינו גרשום

אסורים שאני עתיד להתיר. מזההין לשון סוטה משרבו והווי הלב שלא חזרו תלמודן כל צורכן (הלב) ולא דקדקו בפני רבן כל צורכן רבו מחלוקת בישראל דאחד אוסר ואחד מתיר אחד מטעה ואחד מטמא: הכתיב ולא הוריש מנשה את בית שאן ואת בנותיה ולומר לבה ולא הוריש יושבי העיר אבל היו להם למס עובר: ולא קידשום עולי בבל וקא סברי קדושה ראשונה וכו' קדושה ראשונה שקדשה יהושע קידשה לשעתה כלומר במקדש ראשון ולא קידשה במקדש שני והניחום שלא קידשום בפעם שניה שבעלו בבבל שלא יהו לא בכלל מעשר ולא בכלל שבועית שיושרו וזויעו שבועית שישמכו עניי עליהם לביבועה וביח שאן נמי לא כבשוה עולי בבל דמשום הכי לא היה חייבת לא במעשר ולא בשביעי' ולפיכך אכל ר' מאיר עלה של ירק בלא מעשר: ודילמא במקום אחר עשר ליה, כלומר שהוה היה במדינה [אחרת] ונתן עשור לשם להתיר עלה זו שבמדינה זו: לא נחשדו חברים לתרום אלא מן המוקף, כלומר לא נחשדו אותו שום אדם שבעולם דהוא היה תורם אלא משלפני ומשום הכי אכל עלה, אלא תדע שמתור היה לאכול בלא מעשר, ודילמא נתן עיניו בצד זה ואכל וכו' כלומר מאגודה עצמו נתן מעשר שהוא אכל בצד זה ונתן מעשר מצד אחר, חזי מאן גברא אספיד עליה שלא נתן מעשר על הכל, אני הולך לעשות כלומר אני הולך כמה שגור עלי ה"ה דכתיב כל הנחלים וכו', דלא לימא כך עושים לבני לויה כמה שבא לבבאר הוא עבר ואותו שלוח זה לא עברו: ממושה רבינו ושיחין רביוואן כלומר שתלק הן ה"ה היינו שהיו ישראל ששים רבוא שש מאות אלף רגלי אלו ששים רבוא.

עין משפט
נר מצוה

עין משפט

עין משפט
נר מצוה

עין משפט

עין משפט
נר מצוה

עין משפט

עין משפט
נר מצוה

(א) נראה דל"ל לא נחשד שום חבר שבעולם לתרום שלא מן המוקף אלא ודאי היה תורם אלא משלפני והכי אכל העלה אלא ודאי שמתור וכו'.